

Sygn. akt V CSK 364/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa O. Spółki Akcyjnej z siedzibą w O.
przeciwko K. L. i M. L.

o uznanie czynności za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód O. Spółka Akcyjna w O. wniósł pozew przeciwko K. L. i M. L., w którym domagał się uznania za bezskuteczną w stosunku do niego umowy z dnia 23 sierpnia 2013 r., na mocy której F. L. darował pozwanym (swoim dzieciom) nieruchomość położoną w Ł.. Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w T. uwzględnił powództwo, a wyrokiem z dnia 23 września 2016 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanych.

W ocenie Sądów obydwu instancji twierdzenie pozwanych dotyczące możliwości zaspokojenia się przez powoda z innych składników majątkowych dłużnika oraz z majątku spółki z o.o. V., której dłużnik był prezesem zarządu (odpowiedzialność osobista dłużnika wynikała z art. 299 § 1 k.s.h.) nie było uzasadnione. Zaniechanie egzekucji ze składników w postaci akcji, udziałów i przedmiotu zastawu nie może skutkować przyjęciem, że wierzyciel (powód) nie może skierować egzekucji do innych składników majątkowych (np. nieruchomości), gdyż egzekucja z tego składnika jest z zasady skuteczniejsza. Sądy nie podzieliły także stanowiska pozwanych, jakoby w chwili dokonania darowizny dłużnik nie miał świadomości, że stanie się osobą zobowiązaną wobec powoda. W dniu zawarcia umowy darowizny, spółka V. sp. z o.o. była już bowiem dłużnikiem powoda, a pozwany miał świadomość bezskutecznej egzekucji i swojej odpowiedzialności z tego tytułu jako prezesa zarządu spółki.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wnieśli pozwani, zarzucając naruszenie art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 527 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 530 k.c., art. 527 § 1 k.c. w zw. z art. 533 k.c. Na tej podstawie wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych

w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Stwierdzenie, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący łączą potrzebę rozpatrzenia ich skargi z wystąpieniem podstawy przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy z oczywistą zasadnością wniesionej skargi. Nie wykazali jednak, wbrew ciążącemu na nich obowiązкови (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.), że którykolwiek z postawionych w niej zarzutów w sposób niewątpliwy zasługuje na uwzględnienie, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest jednoznacznie błędne.

Skarżący ograniczyli się do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie „narusza w sposób oczywisty” przytoczone w podstawach skargi przepisy prawa materialnego i prawa procesowego, ale bliżej nie uzasadnili tego twierdzenia. Analiza treści podstaw kasacyjnych nie wskazuje, aby takie naruszenie miało miejsce. Zarzut naruszenia prawa procesowego dotyczy uchybienia art. 229 i art. 230 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., a więc przepisom określającym zasady tzw. bezdowodowego ustalania faktów, i nakierowany jest na podważenie ustaleń faktycznych, na których oparte zostało zaskarżone orzeczenie - odnosi się więc do materii wyłączonej z zakresu badania w postępowaniu kasacyjnym i jest niedopuszczalny w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. Z kolei zarzuty zgłoszone w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego oparte są na wnioskach wywodzonych z odmiennego stanu faktycznego niż ustalonych przez obydwie Sądy i już z tego powodu nie można mówić o ich zasadności, a już z pewnością o zasadności oczywistej i niewątpliwej.

Z przytoczonych względów i wobec niestwierdzenia innych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy odmówił jej merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

aw

jw